

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemonde, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

V. Itemque septem alij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

deret, quinque hominum operam sibi adscripsisse. Notat Plutarchus, quinarium divisionis esse numerum; ac pleraque à Natura per eum divisa. Certe quinque hos illud unice spectasse certum est, ut Ecclesia unitatem dividerent, & quam plurimos à Societate hoc avulsos, contra ipsam Ecclesiam incitarent. Equidem quinque hos homines, quinque velut naturales hæreseos sensus sive potentias repræsentare existimo. Primum, Sensitivam: ut qui à Societate hoc scripto prius lacessitus atque oppugnatus, illud tantum spectavit ut huius iniuriæ, uti putabat, sensum ulcisceretur. Secundum, Cōcupiscibilem: qui scilicet suis laborantibus opem quocumque modo ferre cupiebat. Tertium, Naturalem: ut qui in Calvinismo educatus, nihil aliud sapere poterat. Quartum, Irascibilem: quippe qui nihil pensi habebat, dummodo veluti canis, obvios hos aut quoscumque allatraret, quum mordere non posset. Quintum, Rationalem: ut qui iustam se ræri causam sibi persuadens, interim eas ineptias effudit, quæ minus sapere eum quam occisam suam facile convincant. Sed de Catechismo hoc & Gallia nostra satis. In Angliam redeundum nobis est, ubi Patres Societatis incredibili studio messem Domino colligebant, concionando, sacramenta administrando, exhortando, magna lætitia à Catholicis ubique excepti, domicilia interini, ad vitanda pericula, sepius mutantes. Inter ceteros vero apud ipsos assiduus erat Georgius Gilbertus qui Personio certum periculum imminere intelligens, ut Romam redire tantum non eum coegit. Eis quoque se adiunxerat Carolus Bassettus, Thomæ Mori pronepos, & alij: quorum solertia effectum fuit, ut libri Catholici in speloneis terraque cavernis clam imprelli, per regnum spargerentur. Chiareus & Hammerus Calvinistici Ministri in Campianum scripserant, & Ignatij Lejola, & totius Societatis vitam & instituta inris modis exagitant: quibus intra decē dies ita responsum fuit, ut ad insaniam fere redacti fuerint. Prodiit etiam tum Alani contra Regiæ Edictum Apologia, de quo ut aliquid dicamus iam tempus est.

IV. Huic vero Edicto non modo Jesuitarum in Anglia conatus, sed etiam Recusantes occasionem dederunt; quorum numerus ita quotidie augebatur, ut ad quinquaginta millia numerata fuerint. Horum præcipui in carceres detrusi sunt. Everardus Haustus pro fide Catholica in paribulo

vitam finijt. Rudolphus Ceruinus & Clifonus sacerdotes comprehensi. Ut vero Jesuitis omnis conatus suos promouendi tolleretur facultas Regina omnes patres familias apud suum quemque Episcopum proficere iussit, quot liberos haberent, & utrum illi in regno vel extra regnum essent. Additum, ne quis suis extra regnum apud Jesuitas diuersantibus, quidquam ad sumptus mitteret; itemque ne quis Jesuitis Seminariorum alumnus aut Catholicis sacerdotibus hospitium praberet. Multa alia quoque præter hoc contra Jesuitas Edicta tum promulgata sunt: quorum præcipuus erat P. Edmundus Campanus. Hic Londinatus, primo in schismaticæ apud Anglos ecclesiæ Diaconi munus obiit. Inde in Flandriam trajiciens, sermone cum Patribus quibusdam Seminarij habito, hæresin repudiavit, mox in Hiberniam profectus, eius insulæ historiam conscripsit. Post aliquot inde annos Romam adiit, ac Societati nomen dedit: à qua primum in Bohemiam, inde in Angliam, ad plantandam Domini vineam missus fuit: tandem à Georgio quodam Elioro, hoc modo patricidij à se commissi gratiam venante, proditus, & cum multis alijs Londinam deductus, cum hac inscriptione Hic est Campanus, seditiosus Jesuita, Dum Crucem præteruehitur, quam humiliter se inclinavit, simulque, ut potuit, Crucis signo se manavit: miram vulnū constantiam præterens. Dicitur vix potest, quot & quam varijs cruciatibus viri huius patientiam hæretici tentarint: quibus quum nihil proficerent, disputationibus eum aggressi, nihil aliud inde quam ludibrium reportarunt. Quare exacerbati, eo quod supra descripsimus, supplicij genere tollendum curarunt, xx. Novebr. Anno MDLXXXI. Post hunc Rudolphus Ceruinus magna item doctrinæ & sanctitatis sacerdos (cuius testimonium etiam custodiæ Præfectus, Dei Baronem ob singularem abstinentiam appellans, ei perhibuit) & Alexander Briantus, eodem glorioso martyrio vitam finierunt; quum summa animi & vulnus hilaritate tormenta omnia elussissent. Hunc autem quum in equleo torqueretur, Nortonus canonicum instiganti dixisse. Tu verò plus quam ipse Deus fecisti, ut qui ad corporis mei statutam integri fere pedis mensuram addidisti.

V. Similiter xx. Maij Anno MDLXXXI. alij quoque alij sacerdotes martyrio Londini affecti sunt. Ex his Thomas Fordus ob Catholicam religionem mori se protestatus, replicare prætor, non

ob religionem, sed prodicionem regno & regina intentam ad mortem damnatum, respondit. Ab eiusmodi consilijs alienum se semper fuisse: conspirationis vero inita tempore se ab Anglia longissime abfuisse. Idem accusatus, quod dixisset, Papam habere potestatem Reges deponendi, id nouum dogma non esse, respondit, sed etiam olim in Oxoniensi Academia, presente Regina ventilatum, ipseque Calvinistas fassos, esse causas quasdam ob quas Rex iuste regno exus possit. Vitima eius est paribulo deiectionis verba fuerunt, *Iesus, Iesus, esto mihi Iesus*. Eiusdem martyrij Fordo focus fuit, Ioannes Shirtus qui quum iridem vigeretur, ut criminis lesa Maiestatis reum se fateretur, id vero, ut & illud Reginam (pro qua tamen preces fundebat) Anglicana Ecclesia caput esse constantissime negaret, plebe, ut in eum tamquam proditorem ageret, carnificem inclamante, eandem martyrij gloriam est consequutus. Tertius his comes fuit Robertus Ionsonus: qui Catholicum se professus, ceterorum quae ipsi obijciebantur immunem esse, palam testabatur. *Elisabetham quidem se pro vera Regina, sed non pro capite Catholica Ecclesia agnoscere*. Rogatus quid sper Catholicam Ecclesiam intelligeret, *Eum inquit, eatum cui Pontifex Romanus tamquam vniuersalis Pastor praesidet*, Latina lingua orans, ministro acclamante, ut ea lingua qua à Deo iussus esset, vteretur, *Facio hoc*, inquit, nisi tu forte putas, Christum vulgari Anglicana lingua precatum esse. Post hos Gulielmus Filibz Lucas Chirbzus, Laurentius Richardsonus & Thomas Cortamus variorum criminum accusantur, ac tandem morti adjudicantur. Filibz orare iussus, ut Deus reginam contra Papam vellet defendere, facere illud noluit, Papam regina hostem non esse inquiens.

VI. Paulo ante nempe Anno MDLXXVIII. Ioannes Nelsonus presbyter supplicio affectus fuerat: quem aiunt, dum semianimi est patibulo demisso venter aperiretur, eleuata voce ut Deus regina & ministri ipsius scelus condonaret, precatum esse. Illud etiam pro certo affirmatur, egrotos quosdam deinde reliquiarum eius contactu sanatos fuisse. Huius vero ille, cuius supra quomentionem obiter fecimus, nihil maiori sibi gloriae ducebat, quam quod ex Ministro Calviniano Catholicus Sacerdos factus, pro eadem fide moreretur. Cuthbertus Maynus, de quo etiam supra, accepta mortis sententia (quod fuit Anno MDLXII. die XXVII. Nouembrii) quam oratio-

ni totum se dedisset, conclage totum flammis illustratum vidit: ac sic biduo post magno animo mortem obiit. Ioannes Paynus à Calvinistis accusatus, dicentes quosdam audisse, à quinquaginta hominibus consilium de Elisabetha necanda, & Maria Scota regina proclamanda consilium esse initum, & ut lesa se Maiestatis reum fateretur in extremo mortis articulo à Richio Barone admonitus, innocentiam suam constantissime tutatus est, & Baronem illum compellans, Nuncia, inquit, Regina, me lubenter omnia ipsi condonare; simulque mone, ut porro à fundendo innocenti sanguine abstineat. Eboraci Anno MDLXXXIII. supplicio item affecti sunt, Gulielmus Laicus, Richardus Kirkmannus, Ioannes Tonsonus, Gulielmus Hartus, & Richardus Therkellus, eo tantum quod Catholici essent sacerdotes. Vintonij etiam duo laici, Ioannes Slaidus, & Ioannes Bodzus, morti adiudicati sunt, non aliam ob causam quam quod Reginam Anglicanae Ecclesiae caput esse negassent. Eodem anno & Gulielmus Carterus supplicium luit, ob id solum, quod librum impressisset à Gregorio Martino conscriptum, in quo is virgines quasdam ad ieiunium hortabatur, per quod Holofeni caput amputari posset, peccatum intelligens, quod illi malitiose in Reginam dictum calumniabantur.

DE NOBILIVM QUORVMDAM
martyrijs, atque exsilijs. De Joannis Nicolai Apostasia: qui Roma Londinum reuersus, Catholicam religionem oppugnauit, tandem vero Rothomagi comprehensus malitiam suam
falsus est.

CAPUT XIV.

ARGUMENTVM.

- I. Nobiles aliquot martyrio affecti.
- II. P. Casparus Hauodi & aliorum Catholicorum martyrium.
- III. Nicolaus quidam Apostata, multorum in Angliamalorum causis, Rothomagi ad causam dicendam pertractus, quid confessus fuerit.
- IV. Catholici in Angliam uenit proscripti.

X. 3

V. Curia